

LBRIS

We know
books

MARIA SALVAN

**FEMEIE ȘI MAMĂ
ÎNTRE DOUĂ SECOLE**

Călătorind spre Fericire

Editura **Q**UARTO

București, 2024

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE.....	13
PARTEA I – ÎNTOARCEREA ÎN TIMP.....	17
Cap. I - Ziua în care timpul a încetinit.....	19
Cap. II – Navigând printre anotimpuri	35
Înapoi în iernile copilăriei mele	35
Primăvara copilăriei.....	44
Vara	52
Ploaia de stele	59
Poveștile de altădată. Amintirile adolescenței.....	62
Culorile toamnei	65
Cap. III - Satul copilăriei mele.....	67
Mama, printre frunze și flori.....	76
<i>Pe urmele copilăriei</i>	81
Valea Cernii - un colț de rai.....	87
În câmpul copilăriei	93
Cap. IV - Părinții.....	99
Tata... eroul basmului meu.....	99
Mama... acum te înțeleg!.....	114
PARTEA II – DE PRIN CURSURI ADUNATE	123
Cap. V – Marele gol.....	125
I-ai mai învinui sau i-ai înțelege?.....	125
Am reușit să-i înțeleg mai bine... ..	127
Am preluat același „model” de educație când am devenit mamă	129
Nimic și nimeni nu poate înlocui absența lor	132
Mulțumsc, dragi părinți!	135

Cap. VI - Amintiri din anii de școală.....	139
File din Caietul Trecutului	139
Cu cartea în mână, nu cu sapa	145
În căutarea încrederii	153
Cuvintele auzite în copilărie sunt „vocea” din capul nostru când devenim adulți	158
PARTEA III – FEMEIA ȘI MAMA	165
Cap. VII - Femeia în rol de mamă	167
Întoarcere în timp... dincolo de poveste.....	193
Maternitatea este o alegere personală, nu o obligație	211
Cap. VIII - Însă... mama este și Femeie	265
Cap. IX – Drumul către un nou început	271
Cap. X - Femeia și iubirea de sine	283
Iubește-te, Femeie!	283
Găsește-ți timp pentru tine!	297
Cultivă feminitatea din tine!	299
Cap. XI - Însă... femeia este și soție.....	303
Cap. XII - Schimbarea începe cu tine	319
Iubește-te și acceptă-te așa cum ești!.....	319
E timpul să găsești fericirea uitată!.....	327
Trezește-ți frumusețea interioară!.....	333
Acceptă-te așa cum ești!.....	335
Uită și iartă!.....	347
Femeie, ești minunată!	348
Despre autoare.....	355

CUVÂNT ÎNAINTE

O mamă râde râsul nostru, vărsă lacrimile noastre, iubește iubirea noastră, suferă teama noastră. Trăiește bucuriile și necazurile noastre și împărtășește speranțele și visurile noastre.

- Julia Summers

Cartea „Femeie și mamă între două secole” este, în același timp, un *cânt de recunoștință*, un omagiu adus femeii și mamei din toate timpurile dar și un ghid în care împărtășesc experiențe din călătoria mea prin viață.

Prin intermediul acestei cărți vreau să ajung la inimile femeilor, indiferent că sunt mame sau nu, care se simt adesea copleșite de așteptări și presiuni din partea familiei sau a societății, oferindu-le idei pentru a trăi vieți autentice, împlinite și pline de sens.

Mi-am propus să împărtășesc nu doar fragmente din *jurnalul meu de viață*, ci și din lecțiile învățate pe parcursul drumului meu, transformările profunde pe care

Cap. 1 - Ziua în care timpul a încetinit

O dimineață de iulie. Liniște. Singură și tristă...! Inima îmi bătea cu putere, gata să-mi spargă pieptul în mii de bucăți... În clipele acelea de tăcere m-a cuprins o stare ciudată, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva.

Dar ce-ar fi putut să se întâmple?

Preț de câteva secunde, ce-mi păreau eterne, cu privirea pierdută în gol, continuam să mă întreb, cu neliniște, ce ar putea să se întâmple... când, sunetul asurzitor al telefonului mi-a întrerupt gândurile.

Cu inima cât un purice, bătând în continuare puternic și cu sufletul pregătit pentru orice urma să aud, răspund:

- *Da... eu sunt*, am rostit cu o voce stinsă și înăbușită, iar după o pauză lungă, aproape țipând de durere, am reușit să „îngân” ceva. Cuvintele abia îmi ieșeau din gură, *silabisindu-le* cu dificultate. Durerea mă copleșea, aproape că îmi tăia răsuflarea.

- *Cum?... Unde?... La Spital?*

Totul începuse să se miște în jurul meu, nu puteam spune nimic altceva decât „*Nu poate fi adevărat!*”...

„*Nuuu!... Nu, nu poate fi adevărat, cred că este o greșeală!*” am exclamat cu o voce tremurândă.

„*Nu poate fi adevărat!*” și „*Nu, nu se poate, sigur este o greșeală...*” erau singurele cuvinte pe care reușisem să le pronunț.

Simțeam cum tot corpul meu tremura necontrolat. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât am scăpat telefonul și... m-am prăbușit, fără vlagă, pe scaun, paralizată de durere, incapabilă să mai articulez vreun cuvânt.

Nu reușeam să înțeleg ce se întâmplase. Dumnezeu! De ce? DE CE?

Mii de întrebări îmi invadau mintea... aceleași întrebări se roteau într-un ciclu nesfârșit: *De ce?... De ce?*

Cuprinsă de disperare, căutam răspunsuri ce păreau greu de găsit în timp ce întrebările continuau să mă tortureze.

Nu știu de câte zeci de ori m-am întrebat în sinea mea: *Ce s-a întâmplat?* și *De ce?*... apoi, brusc, am simțit o durere ascuțită în dosul capului, amețală, tremur... eram atât de tristă și întrebările acelea îmi răsunau în minte cu și mai multă putere.

Eram prinsă ca într-un vârtej de neliniște și neputință, incapabilă să descifrez taina evenimentelor care mi-au răvășit existența. Durerea și confuzia mă învăluiau ca un nor întunecat, iar răspunsurile păreau să se fi pierdut într-un labirint de incertitudini.

În acele momente căutam, cu disperare, pe cineva cu care să pot vorbi, care să mă asculte și să mă înțeleagă, dar nu reușeam să mă concentrez, simțeam că în mintea mea era un haos total.

Gândurile parcă se învârtteau în jurul meu și nu reușeam să le adun, nu știam încotro să mă îndrept. Durerea și dezamăgirea mi-au inundat inima și nu puteam accepta că totul s-a dărâmat brusc. Era ca și cum un vis frumos s-ar fi spulberat într-o clipă, lăsând în urmă doar durere și o liniște apăsătoare.

- *Cât de trist, ce păcat*, am gândit. Acum, când totul părea să meargă bine... relația noastră se îmbunătățise mult în ultimii ani și... acum? Acum, ce...?

Totul se terminase atât de repede. Durerea mi-a străpuns din nou corpul, precum un lung și înspăimântător fulger. Apoi tăcere...

Mă simțeam atât de neajutorată și mă străduiam să înțeleg cum viața noastră se poate schimba doar într-o clipă. Trebuia să mă confrunt cu realitatea cruntă a

despărțirii, cu golul lăsat în urmă și cu acea durere adâncă și tulburătoare.

Tăcerea mă învăluia și răspândea o stare de neliniște în jur. Era atât de intensă încât îmi auzeam până și bătăile inimii.

Întrebările fără răspuns îmi răscoleau mintea, purtându-mă printr-un amalgam de emoții. Fiecare secundă părea să se întindă la nesfârșit, iar așteptarea devenea insuportabilă...

*

Razele de soare se strecurau, tremurânde, printre frunzele nukului din fața geamului, inundând cu lumină camera. Totul părea să se fi cufundat într-o liniște profundă.

În mijlocul acelei scene, eu rămâneam nemișcată în scaunul meu, copleșită de tristețe și lipsită de putere. Eram singură la birou... pierdută și neajutorată... nu știam ce să fac, pe cine să sun sau cu cine să vorbesc despre dureroasa veste pe care tocmai o primisem.

Am izbucnit din nou în plâns și, fără să mă gândesc prea mult, m-am îndreptat în mare grabă spre ușă, în timp ce cuvintele se rostogoleau într-un refren disperat: „*Nu poate*

fi adevărat! Trebuie să fie o greșeală...! Nu poate fi adevărat...!”

Cu părul răvășit și ochii înlăcrimați, cu pași grăbiți și nesiguri, aproape alergam pe străzile orașului.

Nu știam unde mergeam... încotro mă îndreptau pașii pe trotuarul ce părea că dansează sub valurile de căldură.

Soarele de iulie ardea cu putere în timp ce îmi lovea neiertător creștetul capului. Nu l-am simțit niciodată ca atunci, dar în ciuda acestui fapt, arșița de afară părea să-mi facă bine, ca și cum mă pregătea pentru ceea ce se apropia...

Aveam de îndeplinit cea mai dificilă sarcină a vieții mele: *să identific corpul mamei, care se afla la morga spitalului.*

*

Când pierzi pe cineva drag, simți cum întreaga ta ființă intră într-o stare de amorțeală. Realitatea pare distorsionată, iar tu te afli într-un fel de vis confuz... nu prea înțelegi ce se întâmplă. Ești în stare de șoc și ai impresia că visezi.

În primul moment, te întrebi dacă totul este real sau doar o iluzie. Inima ta refuză să accepte vestea tragică, iar mintea se luptă să proceseze și să înțeleagă ceea ce tocmai

s-a întâmplat. Te simți copleșit de un sentiment de gol și de tristețe adâncă, în timp ce lumea din jur pare să se estompeze și să devină irelevantă.

Un val de emoții te învăluie iar faptul că persoana dragă nu mai este alături de tine pare de neconceput.

Cu timpul, înțelegi că durerea este doar începutul unui proces complex de doliu și vindecare. Fiecare persoană trăiește momentul acela în felul său, dar senzația este aceeași. De șoc.

Totul ți se pare îngrozitor. Simți doar un amestec de durere și moleșeală, ca și cum te-ai „prăbuși” undeva, în interiorul tău. Apoi încet, încet începi să te „dezmorțesti” și ceva necunoscut face să te trezești la cruda realitate... și abia atunci începe adevărata durere, nedumerirea și avalanșa de întrebări: „de ce?”, „de ce mie?”, „de ce ea?”, „de ce acum?”, „cum e posibil așa ceva?”

Așa repetam și eu: „Nu, nu este adevărat, nu este posibil”. La fel cum, probabil, oricine pierde pe cineva drag repetă în neștire... în timp ce, puțin din el „moare”, fără să-și dea seama.

Când o persoană dragă pleacă, nu reușim să depășim complet momentul. Pur și simplu, învățăm să ne continuăm viața fără ea și realizăm că suntem mai puternici decât credeam.

*

În clipele acelea grele, apăsătoare, de durere și nostalgie, prin fața ochilor se perindau momente ale copilăriei, apărând și dispărând fulgerător.

Era ca și cum amintirile, adânc înrădăcinate în sufletul meu, ar fi prins viață și ar fi încercat, cumva, să-mi aline suferința.

Fiecare „*imagine*” aducea cu ea emoții și trăiri din trecut. Erau clipe fericite, jocuri nevinovate, zâmbete inocente și râsete cristaline...

Fragmente de gânduri și scene retrospective îmi treceau prin minte, unele după altele, cu viteză și putere, independente de voința mea.

„Eu, o copilă slăbuță, alergând prin iarba înaltă, fericită și fără griji, ținându-mă de mâna mamei când mergeam pe ulițele prăfuite ale satului... sau eu, jucându-mă cu frații mei.

Noi trei, mici și fără griji... mama... care îmi împletea părul în codițe și mă pregătea dimineața să mă duc la școală...

Eu, alergând prin pădure, cu buchețele de flori de câmp în mâinile mele micuțe... eu, copilă, plimbându-mă pe malul râului, în căutarea murelor coapte... eu udându-mi

picioarele să mă răcoresc în zilele călduroase de vară, convingându-mă că apa era potrivită pentru o baie scurtă...

Eu alergând împreună cu copiii vecinilor noștri pe valea din apropiere.

Mă vedeam culegând căpșuni, mure, alune sau doar jucându-ne pe uliță... picioare goale... și piele arsă de soare...

Râsete și jocuri cu prietenii, momente petrecute în familie, pline de căldură și iubire... imaginea mamei cu brațele deschise și zâmbetul blând pe buze... îi simțeam mângâierea..." apoi, peisajul se schimba.

Gândurile mă purtau spre acele momente de tristețe și dezamăgire, în care am suferit, spre lacrimile pe care le-am vărsat... spre inima frântă de trădări și despărțiri.

Durerea era reală și mă copleșea... amintirile năvăleau și mă făceau să înțeleg că viața este un amestec de bucurii și tristeți, de *lumini și umbre*.

Îmi aduceam aminte de toate ca și cum ar fi fost ieri...

Într-o clipă, copilăria mi se părea din nou departe iar amintirile pline de inocență și fericire ale acesteia începeau să se estompeze în fața zguduitoarei vești.

În ciuda dorinței de a mă „întoarce” în acea perioadă simplă și fericită a vieții mele, durerea creștea și mă readucea în prezent.

Este dureros... aproape imposibil de suportat... să treci prin asemenea momente. Clipe în care îți dai seama că ai pierdut o persoană iubită și, mai mult de atât, că era cea care ți-a dat viață, te-a ajutat să faci primii pași... că era mama ta.

Ai doar o singură mamă și atunci când „pleacă”, ai un sentiment ciudat. Simți că nu mai aparții nimănui. Simți că ești orfan, indiferent de vârsta pe care o ai. Acea senzație de a nu aparține nimănui, de a nu mai avea nimic și pe nimeni, de a fi precum o stea pierdută în căutarea destinului, făcea ca situația să devină și mai grea.

În acele clipe simți un gol imens în sufletul tău, care nu poate fi umplut... o absență care nu poate fi înlocuită și o rană adâncă în inima ta care nu poate fi vindecată.

Simți că ai pierdut o parte din tine însăși și că rățăcești într-o lume care nu mai pare familiară, iar durerea este copleșitoare.

Trecutul se pierde într-o densă și misterioasă perdea de ceață în timp ce prezentul mă învăluie cu o durere neînțeleasă ce pare să-mi oprească până și gândurile. Începe să fie din ce în ce mai puternică.